

Hôm nay sao không muốn làm việc

Hôm nay sao không muốn làm việc, ngồi đọc những bài viết trên blog Hoàng Diệu Trường xưa 68-75 mà nghe lòng thổn thức ... những kỷ niệm xưa ùa nhau trở về trong tiềm thức, nhớ cảnh sân trường với bạn bè nhộn nhịp tung tăng, nhớ hình ảnh Thầy Cô oai nghiêm và trang trọng, nhớ nhất là mùa hè hoa phượng đỏ sân trường, và nhớ nhất năm học lớp 8 đi tập văn nghệ mùa hè và lớp 9 đi phổ biến báo Xuân của trường với các anh chị lớp lớn 10, 11, và 12 ... rồi lại nhớ thơ của nhỏ Chuôn, nhà thơ Sóng Bạc Trùng Dương một thời nổi tiếng trong đám bạn Hoàng Diệu mình: “Sóc Trăng và kỷ niệm nào, thôi em hãy nhớ gọi nhau mà buồn”.

Kỷ niệm trong tôi sao nhiều quá nhiều đến nỗi không làm sao nhớ thứ tự của nó để mà viết cho thành văn tự, tôi thật sự khâm phục H Q Lực, L H Minh, Thu Hương, Ngọc Ánh, T T Kiến, N H Võ, N N Thạch ... đã trải đầy trang blog những kỷ niệm thân thương tình bạn, cho dù đa số bạn bè góp mặt hôm nay chỉ cùng học chung một mái trường chứ chưa hề thân thiết nhau. Có lẽ khi mình đã “đứng tuổi” – Ôi em năm mươi – mình bỗng chợt nhận ra câu nói “get older get wiser” đã nhập tâm vào mỗi người chúng ta, nhất là khi đọc những dòng trên trang blog, những câu nói như: “Phải chi, giá mà hồi đó...” đã chợt thốt ra một cách rất ư là hồn nhiên không ngượng ngùng gì cả, đâu phải vì mình đã thật sự “trưởng thành” và không còn “ngây thơ vô số tội” ...

Rồi lại chợt nhớ tới câu Thầy Đỗ Như Thắng đã viết trong trang lưu bút lớp 9 của tôi: “Con bão nào đã đi qua mà nắng hanh vàng đang chan hòa trên ngàn cây nội cỏ ...” ôi lời văn thật êm ả đã làm rung động trái tim tôi... tuy thuở ấy tôi chưa cảm nhận hết những cái hay trong câu ấy ... thật đáng tiếc là tôi đã quên mất đoạn sau và cũng đã làm lạc mất quyển lưu bút xưa.

Ước gì tôi có thể tìm lại được quyển lưu bút ngày xưa của tôi năm lớp 9, cái lớp chia ban chia tay bạn bè mỗi đứa mỗi lớp, tuy vẫn chung một mái trường nhưng không còn chung lớp chung bàn để cùng nhau đi về sớm tối trên con đường từ nhà đến trường nữa ... nuối tiếc ngẩn ngơ ... Cũng tại tôi không mang theo quyển lưu bút và nhật ký của mình khi ra đi, có lẽ vì hành trang đã quá nặng nề với gia đình và hai đứa con nhỏ, và những tưởng khi trở về kệ sách cũ sẽ vẫn còn đó, nhưng không ngờ vật đổi sao dời kệ sách của mình đã lưu lạc phương nào, chắc ai đó đọc được sẽ cười cái tuổi thơ khờ khạo nên đã thần tượng hóa một

chân dung người yêu lý tưởng của mình ... rồi lại nhớ tới câu thơ ai đã viết tặng với “Những ray rức khôn nguôi, những nhớ thương tuyệt vời ...” chao ơi sao mà êm đềm quá, nghĩ lại nếu hồi xưa mình say yes thì bây giờ sự thể đã đổi thay ... kỷ niệm thật tuyệt vời làm ấm lại lòng mình khi nghĩ về ngày xưa, mọi chuyện âu cũng là duyên số, và cảm nhận rằng “tình cho đi không lấy lại bao giờ” phải không người ấy ngày xưa của tôi?

Những tháng ngày sau năm 1975 một lần nữa bạn bè lại chia tay mỗi người mỗi ngã, với chí hướng và hoàn cảnh khác nhau, gần 20 năm tôi sống ở Cần Thơ mà sao như xa lắc phương nào, Sóc Trăng chỉ có 60 cây số distance mà như là ngàn dặm ... ít tới lui thăm viếng những bạn còn lại ở xứ Sóc, cuộc sống khó khăn, bon chen kiếm sống đã làm gián đoạn sợi dây liên kết tình bạn ... cũng may mà bây giờ mình đã nối lại được nhịp cầu tuy không hẳn là tri âm tri kỷ nhưng sợi dây tình bạn vô hình đã ràng buộc chúng ta với nhau mỗi tuần “khi ta lên chat” (chứ không phải Khi Xưa Ta Bé).

Hôm nay sao không muốn làm việc, coi chừng bị mất job nghe, thôi chắc không sao, lâu lâu nổi hứng viết được mấy dòng này, cho dù không đâu vào đâu, nếu bị mất job thì mình sẽ đổ thừa các bạn để “bắt đền” ... Thu Hương nghe nói vậy sợ xanh mặt, thôi bà ai mà đền cho, đừng có ham ...

Thôi thì hãy đi theo dòng đời tuôn chảy với những thăng trầm thay đổi của cuộc đời như ai đã nói: “định mệnh đã an bày” hãy tin vào định số destiny của mình, hãy bằng lòng với hiện tại nhưng dù sao cũng hãy cố vươn lên cho tương lai sáng lạn của mình và thế hệ con cháu mình, được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Hãy dặn dò nhau cùng nâng cao trí tuệ và thể lực để chống chọi với thời gian, chắc là phải được sống thêm 20 năm nữa để nâng cao tầm hiểu biết về chính mình và về cuộc đời nhiều hơn nữa

“Thầy thương kính, nhanh quá, mới đó mà đã tới năm 2009. Thời gian trôi qua xóa hết những dấu vết ngày tháng cũ và để lại những nếp nhăn trên những khuôn mặt ... một thời trẻ trung xưa đi đâu mất rồi ... làm sao tìm lại được ... em nghe rưng rưng ... nuối tiếc tháng ngày qua ... Em nghĩ là khi em về hưu, em sẽ viết truyện ngắn hay hồi ký của cuộc đời mình và bạn bè mình để dành đó cho mình còn được sống mãi với những ước mơ, những kỷ niệm vui buồn trong cuộc đời ...”

Hồng Nhan
Tháng 12 năm 2008